

Het gaat maar door

Vertelt: “ga ik te laat naar bed, heb ik een loze slapeloze nacht. Dat blijkt natuurlijk pas de andere dag.”

Zingt: “daar was laatst een nachtje loos / toen ik wou slapen, toen ik wou slapen.”

Zegt: “want ik had helemaal niet wakker hoeven liggen. Mijn zorgen zijn geen kopzorgen, ik moet zorgen dat mijn kop tot rust is gekomen.”

Zingt: “daar was laatst een nachtje loos / toen ik wou slapen met een lichtmatroos.”

Moppert: “altijd hetzelfde liedje: als ik eens echt iets wil, lig ik er een nachtje voor wakker.

Niemand die mij zegt dat dat niet nodig is.”

Neuriet: “daar was laatst...”

Roept: “wie staat er naast mijn bed als ik wakker lig? Niemand! Hmm. Daar kan ik zelf wat aan doen. Vanavond zet ik een kartonnen doos gevuld met boskabouters naast bed.”

Vraagt: “waarom schrijft hier niemand een boek over? Een slimme dokter die alles van slapen weet, kan toch gerust de leek hierover wat uitleggen?”

Concludeert: “nee, ze hebben er meer aan als ik wakker lig en stomme liedjes ga liggen zingen.”

Klaagt: “ik lig al zoveel nachten wakker. Soms weet ik niet eens een stom liedje om te zingen.”

Weent: “dan denk ik alleen maar dat mijn hersens gaan imploderen en dat ik zonder te slapen toch dommer ben geworden dan een krent op een lucifer.”

Schreeuwt: “dat is erg hoor! Als je hersens geen slaap krijgen! Dan worden ze ziek!”

Begrijpt: “en je gaat ervan schreeuwen. Dat vindt ook niet iedereen leuk.”

Verontschuldigt: “als de bovenbuurman dit gehoord heeft, heb ik hem mogelijk wakker geschreeuwd. Nou ja, sorry dan.”

Verdwijnt (de slaapkamer in).

1201/06; 16.01.06